

(1930 - 2015)

MUSA YUKARI

1930 yılında Denizli'nin Tavas ilçesinin Ovacık Köyü'nde dünyaya gelen Musa Yukarı Ağabey, uzun bir zamandan beri İzmir Ayrancılar'da ikamet etmektedir. Üstad Hazretleri'ni 1960 tarihinde Emirdağ'ında ziyaret etmiştir. Nurculuk davasından da mahkeme ve hapis hatıraları vardır.

Musa Yukarı Ağabey, İzmir bölgesinde tatlı sohbetleri, ikna kabiliyeti ve hazır cevaplılığı ile tanınan ve sevilen bir kıymettir. O bilge bir kişidir. Üstad Hazretleri'ne yaptığı ziyaretinin yanında, yaşamış olduğu ibretli hatıraları da vardır. Bunları bize anlatmıştır. Esasen kendisini keşfedenler, onu pek boş bırakmazlar. Her yerde anlatacak bir şeyleri vardır. Gençler onu çok severler. Kendisini 40 senedir tanıyorum. Hiç bir kimseyi incittiğini, kırdığını hatırlamıyorum; daima şefkatli davranır, sesini yükseltmez; fakat ikna eder veya muhatabına göre ilzam eder. Yaşadıkları ve şimdi hatıra olarak bize anlattıkları çok ibretli ve istifadelidir. Bir nefeste okunacağını tahmin ediyorum.

Musa Yukarı anlatıyor:

HALİS NİYETE İKRAM-I İLAHÎ

Ben ilkokulu pekiyi derece ile bitirdim; bu şekilde sınıfta üç-dört kişi vardık. Öğretmenler babalarımıza, “Bu çocuklar zeki... Bunları öğretmen okuluna yazdırın” diye söyleyince, babam da “Olur” dedi.

Kayıt için Ovacık'tan Tavas'a babamla yayan gidiyoruz. Beş kilometresini gittik, bir kilometre gibi bir şey kaldı. Babam “Oğlum ben seni buraya yazdırmaya gidiyorum ama hiç memnun değilim” dedi. “Neden Baba?” dedim. “Şimdi sen burada okuyacaksın. İleride öğretmen olacaksın. Sonra başı açık asrî bir kızla evleneceksin. Biz de annenle senin ziyaretine geleceğiz. Senin hanımın bize bakacak, eski püskü pantolonlarımızla bizi görecek... ‘Sen bunların çocuğu muydun?’ diyecek ve seni hor görecek. Biz de yavrumuzun yuvası bozulmasın diye ziyaretine gelmeyeceğiz. Haydi biz gelmeyelim... Fakat sen ileride namazı da bırakırsın. O zaman dünyada değil ahirette de buluşamayız. Yani şu okula yazılmamız son buluşmamız olabilir” dedi. “Madem bu kadar tehlikeli, okumuyorum ben, geri dönelim” dedim, oradan geri döndük.

Tavas görünüyordu. Geri dönerken yolda susadık, ancak su yok. Bir de baktık ki yolun kenarında bir kavun dilimi var, daha evvel farkına varamamışız. Hemen aldık ve yedik. Tahminen iki yüz metre gittikten sonra üç kavun dilimi daha gördük. Yedikten sonra düşündük ki, “Buradan arabalar, merkepler geçiyor, bunlar niye görmüyor bunları; hem niye toz olmadı bunlar?” Hem aynı zamanda kavun mevsimi de değildi!

ÜSTAD'I GÖRMEYE GİDİŞİMİZ

Sene 1960... Ocak veya şubat ayı olacak. Bize Ankaralı kardeşlerden bir yazı geldi. Bu yazıda “Demokrat Parti Milletvekilleri ile konuşabilecek olanlar, Ankara Mahkemesi dolayısıyla Ankara'ya buyursun” diyordu. Yani, herkesin kendi vilayetinin milletvekillerini görmeleri ve Risale-i Nur'a sahip çıkmaları hususunda uyarımları için... Üstad'ımızın da Ankara'ya geleceği söyleniyordu o yazıda. Biz buradan, İzmir/Ayrancılar'dan, Kadir İnci ile beraber gittik. Doğrusu amacımız milletvekillerini uyarmak falan değildi; biz Üstad'ı görmek için gittik.

Şimdi hangi semtte idi hatırlamıyorum, (Ulus'ta) Murat Lokantası'nın üst katındaki dershanede kardeşler toplanmaya başladılar. Epey kalabalık oldu; tahminime göre 80-100 kişi kadar oldu. Biz de

bir kenara oturduk. Orada tanıdığımız Ahmed Feyzi Kul, Avukat Bekir Berk, Selahaddin Çelebi gibi ağabeyler vardı. Sonra genç biri geldi. Kim olduğunu sordum; “Ceylan Ağabey” dediler.

Bir süre sonra Risale-i Nur’dan bazı bölümler okundu, dersler yapıldı. Ders sonrasında biz, o zamanın İçişleri Bakanı Namık Gedik’in, Üstad’ın Ankara’ya girmesine müsaade etmediğini öğrendik.

Ahmed Feyzi, Selahaddin Çelebi, eski Demokrat Parti Isparta milletvekili Tahsin Tola ağabeyler İçişleri Bakanı Namık Gedik’le görüşmeye gittiler. Görüşme esnasında ona: “Bizi Üstad’ımız gönderdi. Risale-i Nur’u serbest bırakın, mekteplerde, her yerde serbest okunsun; yoksa siz gidiyorsunuz, yıkılacaksınız” diyorlar. O zaman Namık Gedik, “Yahu siz bir Kürt’ün arkasına düşmüş, nasıl böyle söylüyorsunuz? Beş haneli Yörük çadırının dört hanesi Demokrat Partilidir; bizi hiç bir güç yıkamaz!” şeklinde cevap veriyor. “Biz Üstad’ımızın sözünü söylüyoruz ister kabul edin, ister kabul etmeyin” diyorlar ve dönüyorlar.

Biz, Üstad’ı Ankara’da göremeyince Kadir İnci kardeşimizle istişare ettik ve “Emirdağ’ına Üstad’ı görmeye gidelim” şeklinde karar aldık.

EMİRDAĞ KARAKOLUNDA YAŞADIKLARIMIZ

Ben o zaman 30 yaşındaydım, Kadir de 17 yaşında. Emirdağ’ına, tam öğlen vakti, cami cemaati dağılırken vardık. Ben yaşlı bir amcaya yaklaştım “Amca bu cemaatte Nur Cemaati’nden kimse var mı?” diye sordum. “Oğlum biz hep Nurcu’yuz ne istiyorsun?” dedi. “Bediüzzaman Hazretleri’ni ziyarete geldik, evini bilmiyoruz” dedim. On beş yaşlarında bir genç çağırdı yanında ve “Bak oğlum bu iki misafir İzmir’den gelmişler. Git Bediüzzaman Hoca’nın evini gösteriver” dedi. Çocuğun arkasına düştük, avlu duvarı ile çevrili bir evi gösterdi “İşte burası” dedi ve gitti.

Ben hemen kapıyı çalmaya başladım. Henüz kapı açılmamıştı ki birisi arkadan omzuma dokundu. Arkama baktım ki birisi, “Ben polisim. Buyurun karakola” dedi. Karakolda bir tane polis vardı, diğerleri yemeğe gitmişlerdi. Polis “bunlar kim?” dedi, “Bunlar Bediüzzaman’a ziyarete gelmişler” diye cevap verdi. Diğer polis “Nerelisiniz?” diye sordu. Biz “İzmirliyiz” dedik. Sonra tekrar sordu:

“Niye geldiniz?”

“Hocaefendi’yi ziyarete geldik.”

“Yahu ben de İzmirliyim, İzmir’den avanak adam çıkmaz, siz nasıl çıktınız böyle? İzmir’den Emirdağ’ına kadar her taraf hoca dolu... Hoca mı yok! Ta İzmir’den buraya kadar gelinir mi?”

“O bir takdir meselesidir. Ben mahallemdeki hocaya gitmem, karşıda bir hoca vardır ona giderim; bu gönül meselesidir.”

“Neyse oturun bakalım komiser gelir sizin ifadenizi alır.”

Bizi getiren sivil polis ve resmî polisle dört kişi otururken kapı çalındı, iri yarı bir adam girdi içeriye. Bizi karakola getiren sivil polise “Sana bir müjdem var; ama bilmem artık kaçlık rakı söylersin” dedi. Polis “Ben ne içki içerim, ne de ısmarlarım; ama yemek, tatlı söylerim” dedi. “İçki söylemezsen, ben de müjdeyi söylemem” dedi. “Söylemezsen söyleme... Hem de rakı filan deyip durma, bu oturanlar Nurcudur” dedi. Adam kibirle kapıya yaslanıp bize “içki içmek haram mıdır?” dedi. Ben “Haramdır” dedim. “Oku o zaman ayetini” diyerek güya bizi köşeye sıkıştırmak istedi. Kadir’e döndüm “Mâide Suresindeki ayeti okuyuver” dedim. Kadir Tire Kur’an kursunda okuyordu; ayeti okuyunca adam “içki bana yarıyor, içki içince kilo alıyorum” dedi. Ben de o kibirli adama “İçki sana yarayabilir; ama Müslüman’a yaramaz, Müslüman’a haramdır” dedim. “Ben Müslüman değil miyim?” dedi. “Ben sana Müslüman değilsin demedim, içki Müslüman’a haramdır, sana yarıyor” deyince kızmaya başladı. “Ne kıızıyorsun, karakoldayız diye ‘Tamam Ağabey, senin dediğin gibi olsun’ dememizi mi bekliyorsun bizden? Bize inanmıyorsan çık sokağa bir Müslüman’a sor bakalım. İçki haramdır diyecektir sana.” Resmî polis araya girdi: “Onlara nereli olduklarını sorsana, onlar Karabıyık’ın memleketlisi, İzmirli” dedi. Az evvel “İzmir’den avanak çıkmaz” diyerek bize hakaret eden, şimdi bize sahip çıkmaya başlamıştı. “Sülalenize cevap verir İzmirli” dedi. Biz daha sonra öğrendik ki sonradan gelen o adam Akşam Gazetesi muhabiri imiş. Müjde dediği de o bizi getiren polisin komiserlik terfisi imiş...

Az sonra komiser geldi. Bizi odasına çağırdılar; etrafı polis dolu... “Bunların üzerini aradınız mı? Arayın!” dedi. Yolda okumak için Cevşen almıştım, üzerimden o çıktı, içinden de Ankara’dan gelen mektup. “Oğlum bu mektubu Ankara’dan size kim gönderdi?” dedi. “Bilmiyorum” dedim. “Olur mu canım! İnsana mektup gelir de nereden geldiği bilinmez mi?” dedi. “Efendim, benim adresime bir mektup geldi, Ankara’da bir tane, iki tane, 10 tane, 100 tane Nurcu yok ki! Kim bilir hangisinden geldi? Ne bileyim ben” dedim. “O kadar çok mu yahu Ankara’da Nurcu?” dedi. “Çok efendim” dedim. Baktı yumuşaklıkla olmayacak “Bak seni şöyle döverim, böyle döverim” diye sertleşti. Sonra etrafına dönüp

“Bakın bu Nurcular hep böyledir. Şimdi ben bunları mahkemeye versem, hâkime diyecek ki ‘Hâkim bey postacı bana mektup getirmiş, almayayım mı?’ Hâkim ‘Alırsın evladım’ diyecek.”

Neyse komiser bize, “Sizi serbest bırakıyorum, haydi gidin!” dedi. Bizi ilk getiren polislerin odasına geldik bize “Biz sizi sevdi; mertçe dobra dobra söylediniz. Yalnız usul bilmiyorsunuz, o usulü öğreteyim” dedi. “Biz burada 35 polis görevlendirildik, Ankara’dan. Buranın polisleri hariç ha! Sadece Hoca’nın yanına gelenleri yakalamak için... Karşı kahvelerde oturuyor arkadaşlar. Fakat biz sizi sevdi, yardımcı olacağız, gelin peşimden” dedi ve o geceyi karakolda geçirmiş olduk.

KADİR İNCİ’NİN FEDAKÂRLIĞI

Bizi karakola getiren aynı polis bizi aldı doğru Mehmet Çalışkan Ağabey’in dükkânına götürdü. “Mehmet Ağabey bunlar sizden” dedi ve çekti gitti. Mehmet Çalışkan Ağabey: “Ha siz miydiniz o gelenler, akşam derste Zübeyir Ağabey duymuş, İzmir’den iki Nurcu gelmiş diye aramış ama bulamamış sizi. Şimdi sizi ben götürsem, beni herkes tanıdığı için mahzurlu olur” dedi. Ben, “Biz Üstad’ın evini biliyoruz” deyince, “O zaman Üstad’ın evinin az ilerisinde bakırcı dükkânı olan bir kardeş var. Siz ona gidin size yardımcı olsun” dedi.

Giderken yanımdaki Kadir’e dedim “Kadir komiser bizi bir daha gelmeyin diye tehdit etti. Polisler bizi tekrar karakola götürmek isterse ne yapalım?” diye sordum. Kadir “Musa Ağabey şayet böyle bir şey olursa sen suçu benim üzerime at. ‘Ben dönecektim bu çocuk istemedi. Bu çocuğu babası bana emanet etti. Ben de bunu bırakıp İzmir’e dönemedim’ dersin. Bana sorarlarsa ben de ‘Öyle’ derim. Bana bir iki tokat atarlar ben ağlayıveririm, çok dövmezler; ama seni döverlerse çok döverler” dedi. Böyle anlaştık ve bakırcı dükkânına gittik.

Kardeş bize yer gösterdi, oturduk. Ocak-şubat ayları idi, hava çok soğuktu. Bize çay ve bisküvi söyledi. Oradan bir kardeş geçiyordu. Ona seslendi ve “Üstad’ımız şu anda ne yapıyor?” dedi. “Şu an kuşluk vakti, uyuyor. Zübeyir Ağabey de bir yere gitti. Ben de yoğurt filan alacağım, kapıyı kapattım çıktım” dedi. Bakırcı kardeş “Bu kardeşler İzmir’den gelmiş, Üstad’ı ziyaret etmek istiyorlar. Ne yapalım?” dedi. “Üstad ziyaretçi kabul etmiyor; ama burada beklesinler, ben Zübeyir Ağabey’e söylerim, kabul ederse haber gönderirim” dedi. Artık biz dua ede ede beklemeye başladık; çünkü ilk defa görecektik Üstad’ı. Yarım saat kadar sonra aynı kardeş geldi ve “Ben Zübeyir Ağabey’e söyledim, o da Üstad’a söylemiş, Üstad kabul etmiş” dedi. Dünyalar bizim oldu. Avlu kapısını geçtik, kapı sürgüldü, içeri girdik.

ÜSTAD ÜÇ ŞEY SÖYLEDİ

Üstad’ımız yatıyordu, elini uzattı bana elini öptüm. “Seni Zübeyir’in yerine kabul ediyorum, nerelisin?” dedi. “Üstad’ım Denizliliyim fakat şu anda İzmir Torbalı-Ayrancılarda oturuyorum” dedim. Kadir elini öptü, “sen nerelisin?” dedi. “Ben de Konya Ermenek’tenim, fakat şu anda ben de Torbalı Ayrancılarda oturuyorum” dedi. Üstad: “Seni de Sungur’un yerine kabul ediyorum” dedi. Biz oturduk şöyle simasına bir baktık ondan sonra başka yere bakarak dinledik, Ahmed Feyzi Ağabey bize çok tembih ederdi: “Şayet Üstad’ı ziyarete giderseniz yüzüne fazla bakıp durmayın, Üstad rahatsız olur.” Biz “Neden?” diye sorduğumuzda Ahmed Feyzi Ağabey: “Ekseri bizim gözler dışarıda nâmahreme baktığı için, nâmahremlerden gelen günahlar göze sirayet eder, Üstad’a bakınca o Üstad’ı rahatsız eder” derdi. Biz de öyle yaptık başka yerlere kenarlara, hatta başının üstünde “Dost istersen Allah yeter” levhasına baktık.

Üstad’ımızın birinci sözü şu oldu: “Küfür ejderhasının bel kemiği kırılmıştır, artık küfür bir daha belini doğrultamaz. Hiç müteessir olmayınız!” Daha sonraları Hasan Atıf Hoca’ya; “Üstad’ımız böyle dedi, ancak hâlâ kardeşleri hapse atıyorlar?” diye sormuştum. O da: “Ejderhanın bel kemiği kırıldığı zaman hemen birden ölmez. Önce çırpınır... Böyle kıvrandığı zaman Nurcuları içeri alır; şöyle kıvrandığı zaman dışarı bırakır; canı kesildiği zaman kalır ve Nurculuğun hapis işi biter” dedi.

Üstad’ımızın ikinci sözü şu oldu: “Risale-i Nur’un hocası Risale-i Nurdur, yani Risale-i Nur’da her şey vardır, başka kitaplara müracaata lüzum yoktur.” Yoktur, ama bazı kardeşler bir satır okur, yarım saat konuşur. Buna lüzum yoktur. Mesela Sungur Ağabey ders yaparken bir mevzuyu bir kaç kitaptan bulup okuyor. Biz bulamıyorsak kabahat Risale-i Nur’da değil bizdedir.

Üstad’ımızın üçüncü sözü de: “Zübeyir, bunlar buraya masraf edip gelmişler bunların yol paralarını ver” oldu. “Yok, Üstad’ım biz başka yere uğramak için gelmiştik, buraya da uğradık” dedik. Yarım saat kadar kaldık yanında. Hatta hiç yapmazmış. Konuşup dururken birden Üstad elini uzatıverdi bana. Zübeyir Ağabey, “Üstad müsaade ediyor” dedi. Hemen kalktım tekrar elini öptüm, sonra Kadir öptü. “Zübeyir bunları arabaya bindir öyle gel” dedi. 1960 senelerinde öyle hemen otobüs bulmak büyük mesele; saatlerce hatta günlerce beklemek lazım. Biz tam avlu kapısından çıktık, otobüs geliverdi, ev anayol üstündeydi zaten. Demek Üstad manen otobüsü gördü, konuşurken birden elini uzattı ve bir

dakika beklemeden biz otobüse yetiştik. Hemen Zübeyir Ağabey otobüsü durdurdu. Biz bindik ve yeniden karakola gitmeden İzmir'e döndük.

PARA İLE BEDİÜZZAMAN'I ÖLDÜRMEK İSTEDİLER

Isparta'ya Üstad'ı görebilmek için Salim Acar ve Veli Başarır ile gittiğimiz, fakat göremediğimiz 1957 senesinde, yatılı kaldığımız bir handa bir genç bize şöyle bir hâdise anlattı:

“Ben kamyon şoförüym. Bir gün yanıma tanımadığım üç kişi geldi. Bana, ‘Memleketimizde Bediüzzaman diye zararlı bir âlim var, taksiyle dolaşiyor. Sana 50 bin lira verelim, yed-i emine parayı teslim edelim. Sen kamyonun ile buna çarp, kaza süsü ile öldür. Bu paraya yed-i eminden al’ dediler. Ben kabul ettim. Taksinin rengini ve plaka numarasını verdiler. Bana yardımcı olacaklarını söylediler.”

“Nihayet yola çıktım. Taksinin karşımdan geleceğini söylediler. Gözüm taksinin renginde. Renk uyarsa, direksiyonun önüne koyduğum plaka numarasına bakıyordum. Bir baktım, aynı renkte bir taksi uzaktan geliyor. Yaklaştıkça plaka numarasına bakıyorum. Tam o anda taksi sağa yanaşıp durdu. İçinden bir genç indi. Sola geçti, yani benim önüme... El kaldırdı. Ben de durdum. ‘Ne o?’ dedim. ‘Seni Hoca Efendi çağırıyor’ dedi. İndim, taksinin yanına, o genç ile beraber vardım. Hoca Efendi, taksinin camından başını çıkarıp bana dedi ki: ‘Oğlum, ben memlekete zararlı bir Hoca değilim. Sana yanlış bilgi verdiler. Bu teşebbüsünden vazgeç.’

O anda hocaya o kadar ısındım ki anlatamam, tarif edemem. Bana para teklif eden o üç kişi orada olsa idi üçünü de arabamla ezdim. İster inanın, ister inanmayın ama ben bunu başka birinden duymadım, kendim yaşadım.”

Ben, o arkadaşın adresini almadığım için hâlâ üzgünüm ve pişmanım. Bu hâdiseyi bütün o handa olan insanlar bizim ile beraber dinlediler.

MUSA AĞABEY'DEN HATIRALAR

Uzun senelerden beri, Risaleleri okuyan ve hizmet düsturlarını iyi bilen, birçok tecrübeler yaşamış Musa Ağabey'den, gençlere örnek olabilecek bazı hatıralarından anlatmasını istedik. İşte, keskin zekâsı ve hitabesiyle mukteza-i hâle göre konuşabilen, insanları incitmeden ikna veya ilzam edebilen Musa Yukarı Ağabey'in bizimle paylaştığı bazı hatıraları:

MÜDERRİS EFENDİ'NİN İKİ FARKLI TAVRI

Eskiden televizyonlar yokken, kahvelerde güzel dersler olurdu, herkes dinlerdi, bir-iki kişi oyun oynasa bile onlara da bırakır sohbetle dâhil olurlardı.

Bir gün komşu bir köye gittik. Bir kahvede böyle dinî sohbet yapıyoruz. Biz konuşurken sakallı birisi geldi. Arkalara bir yere oturdu; yüksek sesle konuşmaya ve benim konuşmamın duyulmaması için gürültü etmeye başladı. Beni dinleyenler de ona dönüp bakıyorlar, fakat bir şey söyleyemiyorlardı. O zaman ben bu adamın bu köyde hatırı sayılır bir kişi olduğunu anladım. Yanımdaki birisine kim olduğunu sordum.

“Ona Müderris Hüseyin Efendi derler. Arapçası, Farsçası vardır” dediler. O zaman ben hiç duymamış gibi “O amca kim, o arkada konuşan?” diye sordum. “Müderris Hüseyin Efendi” dediler.

Bunun üzerine ben “Yahu böyle müderrislerin yanında beni niye konuşturuyorsunuz? Bana Subhâneke'yi oku deseler bir kaç hatam çıkar... Hocam buyurun siz konuşun sizi dinleyelim” dedim.

Böyle deyince “Oğlum ben her zaman bu köydeyim, her zaman konuşurum; sen devam et” dedi ve sustu. Hatta ben konuşurken yeni gelenler, ona “Bu kim?” diye soruyorlardı. O da eliyle ‘Çok güzel, dinleyin’ diye işaret ediyordu. Sonuna kadar da beni dinledi.

Burada anlatmak istediğim şu. Ben ona, “Siz kimsiniz? Ben buraya üç beş dakika konuşmaya gelmişim, sen sonra konuş!” desem olmaz. Çünkü onu sevenler, “Ya hu sen kim oluyorsun? Müderris Efendi âlim bir zattır” der ve beni hiç konuşturmazlardı. Bizim yaptığımız, gıcırdayan kapıyı yağlayıp sesi kesmek. Yani kırıcı konuşmamak...

KAHVEDE SOHBETE İTİRAZ

Yine bir köyde gece misafir olmuştuk. Sabah namazına camiye gittik. Baktım koskoca camide iki tane ihtiyar var. Camiden sonra köyün kahvesine gittik, gençler tamamen doldurmuş. Ben başladım sohbe... Herkes pür dikkat dinliyor. Birden iki tane jandarma ile bir sivil adam geldi. Bir yere oturup dinlemeye başladılar. Baktım jandarmalar memnun, tebessüm ediyorlar; fakat o sivil kapkara karardı, iyice bozuldu. Ben konuşmayı kesince “Hoca mısın, hafız mısın, nesin? Camide konuşsana... Burada niye konuşuyorsun?” dedi. Ben dedim ki: “Kardeşim İslamiyet her yerde konuşulur... Kahvede niye

konuşulmasın?” Eğer ben, “Camide konuşacağım ama bunlar camiye gitmiyor ki camide konuşayım” deseydim, o zaman o kadar insanı ona yardımcı vermiş olurudum. Hem “Ben evde kıldım. Ne biliyorsun namaz kılmadığımızı?” filan diyenler çıkardı. İşte tamamen konuşma taktiğiyle alakalı bu.

O sivil adam: “Yahu sen ayet mealleri söylüyorsun. İçerde abdestli vardır, abdestsiz vardır...” dedi. Ben: “Kardeşim İslamiyet’i anlatırken karşıdakinin abdesti sorulmaz. Hem Peygamber Efendimiz Mekke müşriklerine bile anlatıyordu. Ebu Cehil’in abdesti mi vardı yani?” dedim. Bunun üzerine “Belki içeride cenabet kimseler vardır” demesin mi? O sırada bana fırsat kalmadan gençlerden birisi “İçimizde cenabet varsa o da sensindir! Konuş Ağabey, dinliyoruz seni!” diye bağırırverdi birden. Böylece bütün kahve halkı benden yana oldu; o ise yalnız kalmıştı.

Sonra şöyle dedim: “İslamiyet hakikatleri güneşin şuası gibidir. Mesela güneşin ışınları bir gül bahçesine değerse etraf gül gibi mis kokar; eğer bir gübreliğe değerse gübrelik güneşten aldığı ısı ile çirkin kokar. Ama bu kokunun güneşin ziyasına hiç bir zararı yoktur. Onun için İslam hakikatleri her yerde anlatılır. Dinleyen kimse eğer gül ise mis gibi kokar; eğer gübrelikse çirkin kokar, anlatana hiç bir zararı yoktur” dedim. Bunun üzerine o adam bıraktı gitti. Sonradan öğrendim ki o zat PTT memuru imiş. Bir tel kopmuş da jandarmalarla onun için gelmiş.

BEN SENİ HAPSETTİRMEM!

Ağabeyler bize, “Kitapları sakladığınız zaman bir tanesini bırakın” derlerdi. Risale-i Nur’un bir kitabını evde bırakmak “Burada hizmete devam ediyorum” demektir. Polis basıp kitapları götürürse hepsi gitmesin diye saklardık, çünkü giden kitaplar geri gelmiyordu. O zaman matbaa da yoktu. Kitaplar elle yazılıyordu veya teksirle basılıyordu. Kitap bulmak çok zordu.

Beni şikâyet etmişler. Karşıdaki karakol komutanı eve geldi, aradı ve o kitabı buldu. “Haydi bakalım, yürü karakola” dedi. Kitap komiserin elinde, yayan olarak yola düştük. Yolda komutana: “Yahu komutanım biz Müslümanlar sizin elinizden ne zaman kurtulacağız” dedim. “Biz sizi camiden mi götürüyoruz? Evde toplanıp Nurculuk yapıyorsunuz, onun için sizi götürüyoruz” dedi. “İnsaf komutanım! Gidip kahveye bir bakın! Dört kişi kâğıt oynuyor, altı kişi başını uzatmış onlara bakıyor. Barlarda pavyonlarda toplananlar, taşkınlık yapanlar var. Onlardan niye götürmüyorsunuz? Yirmi bin kişi top için toplanıyor, top nerede yirmi bin kafa orada... O toplananlardan niye götürmüyorsunuz da yalnız Kur’an tefsiri okumak için toplananları götürüyorsunuz, İslam’a düşmanlık yapıyorsunuz, baskı yapıyorsunuz komutanım?” dedim. “Yok” dedi, kabul etmedi.

“Bak komutanım! Size ispat edeceğim” dedim ve şöyle bir örnek verdim:

“Görüyorsunuz şurada Pazaryeri var. Diyelim ki orada bir adam var; sakallı, başında sarık, sırtında cüppe, ayağında şalvar, oturmuş en kalabalık yere, elinde bir saz, çalıyor. Siz veya sizin gibi bir emniyet vaziflisi, önünden geçerken ‘Sağ ol âşık’ der geçersiniz. Şimdi adam aynı; adamı değiştirmiyoruz. Bak! Yalnız sazını sakladık, Kur’an verdik eline; Kur’an okumaya başladı. O anda bir emniyetçi olarak onu görseniz ‘İrtica hortladı’ diyerek hemen onu karakola götürürsünüz.”

“Şimdi size soruyorum komutanım... Adam aynı, adamı değiştirmedik. Saz çalarken ‘Var ol âşık’ diyorsunuz, Kur’an okurken karakola götürüyorsunuz. Bunun manası hürmet saz’a, hücum Kur’an’a demek değil midir? Eğer böyle olmaz dersiniz, bir adam bulalım eline önce bir saz verelim, sonra Kur’an... Oluyor mu olmuyor mu görelim” dedim. Komutan “Hakikaten böyle olur be!” dedi. Ona dedim:

“Komutanım, biz bir kaç sefer bu yüzden hapse girdik çıktık. Ve yine çıkacağız. Biz buna inanmışız ki sebep zahirîdir. Yani beni karakola götüren zahiren sizsiniz. Ama Rabbim benim karakola gitmemi istemese beni kimse karakola götüremez. Cenab-ı Hak’tan gelen her şeye biz razıyız. Onun için hiç üzüntü de çekmeyiz. Yalnız bizim üzüldüğümüz bir şey var” deyince, komutan “Nedir o?” dedi. Ben devam ettim:

“Diyelim ben evde otururken bir tokat geldi bana. Eğer hiç tanımadığım bir kimse ise fazla zoruma gitmez; ama baktığımda bana tokadı vuran küçük kardeşimse veya oğlumsa, çok zoruma gider. Ben onu yavrum diye kucağımda büyütmüşüm, ekmeğin yumuşak yerini ona yedirmişim... Öyle bir evlattan şefkat beklerken tokat yersen elbette zoruma gider. Sizin de zorunuza gider, öyle değil mi komutanım?” “Tabii” dedi. “Aynen bunun gibi beni karakola götüren bir İngiliz, bir Yunan veya bir kâfir olsa, Kur’an okuyor diye beni karakola götürse fazla gücüme gitmez. Aç, nüfus kâğıdına bak, İslam yazıyor, benimki de İslam... İslam olan bir komutan, İslam olan birini İslamiyet’ten ötürü karakola götürüyor. İşte çocuğumuzun tokat vurması gibi bizim zorumuza bu gidiyor.” Bu konuşmalardan sonra Komutan “Ülen çocuk, benim de zoruma gitti bu! Ben seni hapsettirmem!” dedi. Merkezi telefonla aradı, “Mühim bir şey yok, bir kitap bulduk” dedi. Merkezden “Kitabı getir, onu serbest bırak” dediler.

Ben İzmir'den Mustafa Birlik ve Halıcı Hüseyin Ağabeylerden tekrar kitaplar getirdim. Doğruca karakola gittim "Komutanım bak bu kitaplardan bir daha geldi. Okuyacak mıyız yoksa karakola mı getireceğiz, onu sormaya geldim size" dedim. "Dur bir merkeze telefon edelim" dedi. "Bir kaç gün önce bir kitap getirmiştin, arkadaşına yine kitap gelmiş, okuyacak mıyız, karakola mı getireceğiz diye soruyor" dedi. Karşıdan "Bırak okusun yahu, kitap Ankara'da basılıyor, bırak okusun" diye cevap geldi. Bunları biz geçirdik bir imtihandır, imtihan olmazsa not verilmez talebeye.

BU KİTAP KİMİN?

Bir gün yine, evde Sözler kitabı bulunduğu için, bacanakla birlikte mahkemeye çıkarıldık. Allah rahmet etsin, bacanağa, hâkim sordu: "Bu kitabı nereden aldın?" "Bilmiyorum." "Okudun mu?" "Hiç okumadım." "Hiç kapağını açmadın mı?" "Açmadım." Bu konuşma benim canımı sıktı.

Arkadan beni çağırdı, sordu: "Bu kitap senin mi?" "Evet benim." "Bu kitabı okuyor musun?" "Evet, okuyorum." "Ne zamandan beri okuyorsun?" "Ben küçük yaştan beri dinî eserleri okurum. On beş seneden beri de devamlı Risaleleri okumaktayım. Vereceğiniz ceza idam da olsa; oturduğunuz sandalye, masa şahit olsun ki ben Nurcuym savcı bey!" deyince adam kıpkırmızı oldu. Ben niye kızarayım ki! O kızarsın! İşte ikimiz de aynı gün girdik, aynı gün çıktık.

ÖNCE İMAN, SONRA İBADET

Biz İzmir'de üç-dört kere Nurculuktan hapse girdik. Hâkim Ahmet Adaman vardı, bizi beraat ettiren bir hâkim. O burada Ayrancılar'da 18 dönüm bir şeftali bahçesi aldı. Benim de 25 dönümlük yerim vardır. Aldığı yerle benim bahçem arasında bir yol var, komşuyuz yani.

Bir gün bahçedeyken "Gel buraya" dedi bana. "Şu an ben hâkim değilim, sen de maznun değilsin; seninle burada konuşabiliriz. Bak kimse de yok" dedi. "Edelim" dedim. "Bediüzzaman Said Nursi'nin kitaplarından başka İslamiyet'i anlatan kitap yok mu?" dedi.

"Niye olmasın Hâkim Bey? Var."

"Peki, niye sizin evlerinizde yalnız Risale-i Nur kitapları var da başka kitap yok?"

"Hâkim Bey bizde başka kitaplar da var fakat emniyet geldiği zaman yalnız Risale-i Nur'u götürüyor, diğer kitapları bırakıyor. Onun için siz hep Risale-i Nur'u görüyorsunuz. Öteki kitaplar mahkemeye çıkmıyor. Yalnız şu bir gerçektir ki en çok Risale-i Nur'u okuruz. Neden biliyor musunuz?" dedim. "Bakın bu bahçeye zamanında arpa ektik, buğday ektik, tütün diktik... Ama şimdi şeftaliye çevirdik.

Peki, neden şimdi arpa değil de şeftali yetiştiriyoruz? Çünkü şeftaliden daha çok para kazanıyoruz, ticaretimiz kârlı. Şimdi, şeftaliyi kökle, buraya arpa ek desek, kabul etmezsiniz değil mi Hâkim Bey? İşte aynı bunun gibi biz Risale-i Nur'dan daha çok istifade ediyoruz. Risale-i Nur'u sana biraz izah edeyim:

"Bir ağacın kökü zehirlenmiş ve kurumaya başlamışsa, sen dallarına ilaç sıksan bu ağaç yaşar mı? Bugün 'inanç' kökü zehirlenmiş, bu inançtan yayılan dallar olan fıkıh ilimlerinin telkini, bu insanları ıslah etmez. Bu asrın İslam düşmanları fıkha hücum etmiyorlar. Farzlar konusunda bir sıkıntı yok, hasar yok."

"Risale-i Nur, yıkılan yeri tamir ediyor. 'Bu kâinat kendi kendine olmuş, doğa, tabiat, sebepler yapmış' diye insanlara doğrudan doğruya dinsizlik aşılanıyor. İşte Bediüzzaman da: 'Ey insan! Bir işne ustasız olmaz, bir harf kâtipsiz olmaz, nasıl bu kâinat sahipsiz olur?' diye doğrudan doğruya 'Allah'a iman' esaslarını işliyor. Daha sonra haşri anlatıyor; zaten Kur'an'ın üçte biri haşirden bahsediyor. Bir insan öldükten sonra dirilmeye inanmazsa niye dürüst hareket etsin? Niye anasını babasını sevsin? 'Bir an önce ölsünler mirasına konayım' diye bekler; ama ahirete inanarak ben bütün bu hareketlerimden hesap vereceğim derse, o zaman iş değişir."

"Altı buçuk sene Mekke-i Mükerrerme'de ibadet ayeti gelmemiş. Öncelikle 'Bu şuursuz bulutlardan yağmuru size veren kimdir, bu şuursuz topraktan bitkileri veren kimdir?' diyerek, örnekler vererek Allah tanıttırıldı. Allah'ı tanıyan insanlar 'Ben, bana bütün bu nimetleri veren Rabbimi nasıl memnun edebilirim' endişesi duymaya başladılar ve ondan sonra ibadet ayetleri gelmeye başladı. İşte bizim de Risale-i Nur'a ehemmiyet vermemiz, işin kökünü, temelini ele aldığı içindir."

"Mesela bazıları der ki 'Camiler açık. Camiye gitme diyen mi var?' Cami açık ama yolu kapalı, camiye götürecek sebepleri bilmeyen adam camiye niye gitsin? Risale-i Nur bunları öğretiyor, ondan sonra camiye gitmek kolay. Alır bir namaz hocası hemen öğrenir. İbadet kolaydır, mühim olan, evvela inançtır."

Anlattıklarımı dikkatle dinleyen Hâkim “Sana bir şey sorayım” dedi. “Risale-i Nur mu üstün, Kur’an mı?”

Hâkim Bey aslında bu sorunun cevabını biliyor ama ardından başka bir şey söyleyecek, onun için bu soruyu soruyordu. Dedim ki: “Hâkim Bey! Risale-i Nur’un üstünlüğü bana Kur’an’ı tanıttığı içindir. Hiç tefsiri aslından üstün olur mu?” Hâkim: “Sen bu Risaleleri bu köylere dağıtıyormuşsun. Madem Kur’an üstün diyorsun, o zaman Kur’an’ı dağıt” dedi. Ben gülererek: “Hâkim Bey siz de Müslümanınız, değil mi?” dedim. “Elhamdülillah” dedi. “O zaman ikimiz beraber çıkalım; Kur’an’ı siz dağıtım, Risaleleri ben dağıtayım. Siz de sevap kazanın; sevapların hepsinde gözüm yok yani.” “Yahu size laf yetmez” dedi, meseleyi kapattı.

BİR TERTİP SONUCUNDA BUCA CEZAEVİNE ALINDIK

Bizim bu Ayrancılar’da camimizin yanına bir Kur’an Kursu temeli atacaktık. Dernek başkanı da bendim. İzmir, Torbalı, Tire, Ödemiş vs. her yere davetiye gönderdik. O gece bir tuzak kuruyorlar. Şöyle ki:

Bulduğumuz yerin karşısında bulunan Atatürk heykelinin yüzüne pislik sürüyorlar. Maksatları bize iftira atmak ve bu hizmetimize mani olmak...

Sabahleyin baktık jandarma ve polislerden oluşan bir kalabalık var. Millet de temel atmak için epey kalabalık gelmiş. “Bunu yapsa yapsa bu Kur’an kursunun açacak Nurcular yapar” diye bizden on kişiyi topladılar. İçimizde Faruk isminde, sakallı bir kardeşimiz de vardı; diğer dokuzumuzda sakal yok. Onu en öne oturtular. Önce hepimizin başına namaz takkeleri taktılar, sonra resim aldılar.

“İşte mürşit müritleriyle bu işi yapmış” diye gazetelerde bastırdılar bunu. Hâlbuki o on kişiden Risale-i Nur’u en az okuyan o Faruk kardeşti. Daha yeni gelmişti; ama sakallı olduğundan o şeyh, biz mürit olmuştuk. Öyle imaj verdiler yani.

Biz ortadaydık. Savcı bizi sorguya çekiyordu. Herkes de toplanmış bize bakıyordu. Faruk kardeş Savcı Bey’e sordu:

“Savcı Bey bizi buraya niye topladınız?”

Savcı, “Baksana Ata’mızın heykeline insan pisliği sürülmüş. Bunun için sizden şüpheleniyorlar” dedi.

Faruk “Savcı Bey! Artık teknik ilerlemiş. Bütün köylüden numune alın. Bu kimin pisliği ise çıksın ortaya!” dedi. Savcı kızardı bozardı, bir şey diyemedi.

Ayrancılarda bir tertip sonucu cezaevine düşen maznun’lar mahkemede. Oturanlardan sağdan ikinci, Musa Yukarı

BUCA CEZAEVİ’NDE MAHKÛMLARLA BERABER

Netice olarak evlerimiz taharri edildi; bazı Risaleler bulundu ve bizi Buca Cezaevi’ne gönderdiler. Hapishanede gardiyanlar üzerimizi ararken birisi geldi; diğerleri hazır ol vaziyeti aldılar. “Kim bunlar?” diye sordu. “Bunlar Nurcu” dediler.

“Niye arıyorsunuz üzerlerinizi?” “Esrar mesrar var mı diye arıyoruz” dediler. Bunun üzerine, “Para verseniz Nurcular hapishaneye esrar sokmaz. Bu onların inançlarına zıttır. Bırakın onları” dedi. Bize de: “Oğlum merak etmeyin, birinci mahkemede çıkarsınız, çok Nurcu gördü bu hapishane!” şeklinde teselli verdi. Başgardıyanmış bu adam.

Hapishanede bize alt katta bir yer verdiler. Faruk kardeş şakacı idi. Herkes ona “Hocam! Hocam!” diye yer gösteriyordu. Faruk: “Öğlen ile ikinci namazında ben imam olayım, fakat sesli okunan sabah,

akşam, yatsı namazlarında sizden biriniz geçer imamlığa” dedi. Böyle idare ediyorduk. Bir gün üçüncü kattan birileri, elinde bir sual listesiyle ziyaretimize geldiler. “Hocam size suallerimiz var” dediler. “Olur, bir saat sonra geliriz” dedi Faruk kardeş. Bize de: “Ben pek bir şey bilmiyorum, ben sizi gösterir çekilirim” dedi. Neyse biz çıktık yukarıya... Faruk’un yanına, şeyhin müritleri gibi diz çöküp oturduk.

“NİYE CEMAATLER VAR?”

“Biz İslamiyet’i bir tane biliyoruz. Peki, kimi Nurcuym, kimi Süleymancıym, kimi tarikatçıym vs. diyor. Bu nedir böyle?” Faruk: “Siz beni bunun için mi çağırdınız? Yahu ben bu kadar mektep medrese gördüm, böyle basit şeyler için beni meşgul etmeyin. Talebeler halleder onu. “Anlat Musa” dedi bana. Ben konuştum:

“Kardeşim burada dikkat edeceğiniz bir husus var. O da gaye ile vasıtayı karıştırmamak... Gaye ile vasıtayı karıştırırsanız bu işin içinden çıkamazsınız. Biz şimdi burada kaç kişiyiz? Otuz kişi. Diyelim biz İzmir’e gideceğiz; ama vasıtalarımız değişik olabilir. Kimi otobüsle, kimi, motosikletle, kimi kamyonla, kimi trenle gider; yayan giden bile olabilir. Hem yol ayrı olabilir. Kimi Kemalpaşa yolundan, kimi de Urla yolundan gider İzmir’e. Mühim olan gayedir, İzmir’e varmaktır; vasıta değişebilir.”

“İşte bu saydığımız cemaatler de böyledir. Gayeleri İslamiyet’tir; ama vasıtaları, yolları farklı olabilir. İsterseniz bu cemaatlerin mensuplarını çağırın sorun. Hepsi ‘Gayem İslamiyet’tir, peygamberim Hz. Muhammed’dir (a.s.m.), kitabım Kur’an’dır...’ diyecektir” deyince, “Tamam birinci sualin cevabını aldık” dediler.

“ALLAH ŞEYTAN’I NİYE YARATTI?”

İkinci sualleri şöyle oldu: “Şeytanı Allah niye yarattı? Bak şeytana uyduk hapse geldik, şeytan olmasaydı biz hapse girmeyecektik, o zaman şeytanı yaratmakla bizim hapse girmemize Allah istemiş olmuyor mu?”

“Evet, her şeyi ve şeytanı da yaratan Allah’tır. Ama şeytanı yaratmak kötü değil, şeytana uymak kötüdür. Bakın hayvanlarla meleklerin makamları sabittir; ama insan bunların ikisinin ortasındadır. İnsana şeytan musallat olur; şeytanla mücadelesi neticesinde insan derece kazanır. Eğer şeytanla mücadelede üstün gelirse melekleri geçebilir; ama şeytana mağlûp olan da hayvandan aşağı düşer. İşte şeytan bu vazifeyi yapar. Eğer şeytan olmasaydı, Ebubekir-i Sıddık’la Ebu Cehil-i Lâin bir seviyede olurdu. Birisi Peygambere, Kur’an’a tâbi oldu, en yüksek mertebeye çıktı; diğeri şeytana uydu lanetli oldu...” buna da tamam dediler.

“RAMAZANDA ŞEYTAN BAĞLANIR”

Üçüncü sualleri de şeytanla alakalıydı: “Ninem ‘Ramazanda şeytan bağlanır’ derdi. Hâlbuki ben Ramazan’da günah işledim ve bakın buradayım. Ninem mi bilmiyor, yoksa nedir bu şeytanın bağlanması işi?”

Cevaben dedim ki: “Kardeşim sen ne suç işledin? Çekinme, hadi söyle!” “Hırsızlık yaptım” dedi. “Bizim bahçelerimiz vardır. Hırsızlık olaylarına karşılık köpek bağlarız. Onun da zincirinin, ipinin bir uzunluğu vardır. Eğer bir öteden dolaşırsan köpek seni ısırmaz; ama zincir seviyesine girersen köpek seni yakalar. Sen Ramazan’da böyle bir suç işlemekle onun alanına girmişsin, o da seni yakalamış. Şeytanın bağlanması ise şöyle bir örnek verebiliriz: Hani bir hayvan vardır, serbesttir, çok yerde gezer; bir de ayakları kuşaklanmış hayvan vardır, az bir yerde gezer, durur. Şeytanın da Ramazan’da ayakları kuşaklanır, az bir sahada gezer. Ama sen Ramazan’da şeytanın tesir sahasına girmişsin, seni yakalamış.” Gülerek kabul etti.

Sonra bir kişilik yer varmış koğuşlarında bana “Musa Ağabey sen burada kal” dediler. “Tamam” dedim, kabul ettim. Bir ara kulak misafiri oldum, aralarında konuşuyorlardı: “Valla talebelerinin hakkından gelemedik. Kim bilir hoca ağzını açarsa ne olacak!” diyorlardı.

BEN ALEVİYİM, ACABA SİZ ALEVİ MİSİNİZ?

Aynı hapishanede, Simav Çitköy’den emekli imam bir kardeşimiz de vardı. İsmi Emin Sarı olan bu kardeşimiz, alevi olduklarını söyleyen iki üniversite talebesi ile devamlı tartışıyormuş. Hasan ve Hüseyin isimlerinde olan bu iki arkadaş esrardan yakalanmışlar. Onlar Emin Hoca’yı Aleviliğe davet ediyorlar, Emin Hoca da onları Sünniliğe davet ediyormuş.

Bir gün yine tartışırken içlerinden biri “Konuşalım, biz üstün gelirsek sen Alevi olacaksın; sen üstün gelersen biz Sünni olacağız” şeklinde teklif ediyor ve anlaşıyorlar. Emin Hoca “Siz iki kişisiniz, ben yalnızım. Bir arkadaş daha alıp geleyim, öyle konuşalım” diyor ve bana geliyor.

Neyse dört kişi olduk. Onlara “Eğer siz Aleviliğin üstün olduğunu ispat ederseniz ben Alevi olacağıma söz veriyorum; ancak ben Sünniliğin üstün olduğunu ispat edersem siz Sünniliği kabul edecek misiniz?” dedim, “Tamam” dediler. “Yalnız dört kişinin konuşması zor olur, birer kişi sözcü seçelim, bilemezse yanındakine danışsın” dedim. “Tamam, evvela sen konuş” dediler. Ben de “Şimdi sana soruyorum: Alevilik nedir?” şeklinde bir soruyla başladım. “Alevilik Aliciliktir; Hz. Ali’yi sevip onun yolunda bulunmaktır” şeklinde cevap verdi. “Eğer Alevilik Hz. Ali’nin yolunda bulunmaksa ben aleviyim, Aleviliği kabul ediyorum; Hazreti Ali’nin her şeyini de kabul ederim” dedim. “Sen Aleviliği kabul ediyorsan, o zaman mesele yok” dedi. “Mesele var! Ben aleviyim de acaba sen alevi misin, Hazreti Ali’nin yolunda mısın?” dedim ve şöyle devam ettim:

“Evvelâ Hz. Ali’yi tanıyalım: Hz. Ali korkak mıydı, cesur mu?” “Cesurdu” “Tamam ben de kabul ediyorum cesurdu. Peki! İkiyüzlü müydü, yoksa görüldüğü gibi mert miydi?” “Görüldüğü gibiydi, mertti.” “Ben de kabul ediyorum. Şimdi size tekrar soruyorum: Ebubekir, Ömer, Osman bu üç sahabeyi sever misiniz?” “Sevmeyiz” dediler. Dedim: “Ama Hazreti Ali yirmi seneye aşkın bu üç halifeye Şeyhülislamlık yaptı, siz Hz. Ali’nin yirmi sene hizmet ettiği bu üç mübarek şahsiyeti neden sevmiyorsunuz?” O zaman şöyle dedi:

“Ali onları sevmezdi, ama sever göründü.”

“O zaman Hazreti Ali ikiyüzlü olur; sevmediği halde sever görünmek iki yüzlülüktür. Hani az önce Hz. Ali merttir demiştin?”

“Canım onların askerî tarafı çoktu.”

“O zaman korktu demiş olursun. Hani cesurdu?” Cevap vermeyince devam ettim:

“Hz. Ali beş vakit namazı devamlı kılardı. Siz madem Hz. Ali yolundasınız siz niye kılmıyorsunuz?”

“Hz. Ali İbn-i Mülcem tarafından Kûfe Camii’nde şehit edildiğinde ‘Ben sizin namazınızı kılıverdim; sizin namazınız kılınmıştır’ dediğinden kılmıyoruz.”

“O camide oğulları Hasan ve Hüseyin de vardı ve onlar namazlarına hep devam ettiler. İnsan namaz kılıverecekse evvelâ çocuklarından başlar; ancak Hz. Hüseyin Kербela’da şehit oluncaya kadar namazlarına devam etti. Hz. Hasan da öyle...”

Bunun üzerine öteki arkadaşı: “Ağabey sizin dedikleriniz doğru. Ben kabul ediyorum. Bana sizin usulleri öğretin” dedi. Diğeri: “Ben kabul etmem, Ali’mden ayrılmam” dedi. Arkadaşı: “Yahu Hz. Ali’yi bırakan kim! Ben Ali’mlle gidiyorum, Ali’yi sana bırakmadan gidiyorum” dedi. Sonra Emin Hoca o kardeşe namaz surelerini öğretti, beş vakit namaza başladı. Hatta biz tahliye olurken dış kapıya kadar bizi uğurladı.